

Acte commemoratiu del Dia de la Dona Treballadora

El president

Si m'ho permeten, unes paraules per acabar aquest acte. En primer lloc, destacar la importància d'haver omplert aquesta sala precisament per commemorar el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Una institució com el Parlament de Catalunya no pot deixar de ressaltar la importància d'aquesta data, i dic «institució» perquè el Parlament és la seu de la representació democràtica del nostre país, on les dones representen més de la meitat de la població catalana. No és només el Parlament, el nostre Parlament, que commemora el Dia Internacional de la Dona. També avui a la seu del Parlament Europeu es commemora aquest 8 de març amb la solemnitat que escau i la mirada posada en el futur per tal de concretar mesures que ens permetin avançar cap a una societat més justa.

És evident que d'ençà la constitució del Parlament de Catalunya l'any 1980 hem avançat en molts aspectes, però encara n'hi ha molts de pendants. La igualtat que hem aconseguit davant de les lleis no ens ha donat la igualtat davant de la vida, i això fa que, amb les lleis a la mà, països diferents hagin intentat la paritat en els llocs de representació democràtica exercint una discriminació positiva a favor de les dones. A casa nostra també els diferents partits que conformen el ventall parlamentari han pres mesures per fer arribar les dones als òrgans de direcció i, alhora, als llocs de representació democràtica. Tot això amb l'objectiu de transformar la societat amb la feina i la manera de fer de tots i totes.

Tanmateix, proclamo que l'autocrítica és una virtut i, segurament, fent-ne ús, hem de reconèixer que les mesures no són suficients, i, per tant, queda molta feina encara per fer.

No és només que a altres parts del món, tal com ens recorden els mitjans de comunicació i l'activa i solidària societat civil catalana, es produeixin situacions de forta repressió, com en el cas d'alguns fonamentalismes religiosos, d'explotació laboral, com el cas de les maquiles a l'Amèrica Central, o de greu violència, les impactants

desaparicions i assassinats a Ciudad Juárez. Encara avui, a casa nostra la violència domèstica és la primera causa de mort entre les dones. Les desigualtats laborals, en forma de discriminació salarial, baixa taxa d'activitat, alt atur, alta precarietat, desigualtats socials, desigualtats en l'accés a les noves tecnologies, subrepresentació de la dona entre els interlocutors socials i desigualtat política...

Aquesta desigualtat política és evident en la cambra legislativa catalana. El nostre Parlament ha canviat molt i ha fet molt des del 1980. Hem passat d'un 5 per cent de diputades en la primera legislatura a un 35 per cent en la present, com s'ha dit. Des de la tercera legislatura hem comptat amb comissions sobre la dona, amb diferents noms, amb diferents objectius concrets, però totes al voltant dels seus drets, de la necessària igualtat de gènere. I s'ha fet molta feina, s'han generat nombroses resolucions i propostes.

També hem manifestat repetidament, mitjançant declaracions institucionals, la necessitat de lluitar sense ambigüitats contra la violència, contra la pobresa i contra les discriminacions que pateixen les dones arreu del món, i encara no fa dos anys es va elaborar una llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar, en aquest cas circumscrita al personal de les administracions públiques catalanes; un pas insuficient, segurament, un petit pas, al capdavant.

Tot això està bé, però queda moltíssima feina per fer. El 35 per cent no es correspon amb la realitat del nostre país, on les dones són el 52 per cent de la població. Els treballs de les comissions han estat útils i valuosos, però les diferències socials i laborals encara existeixen. I, com deia, la desigualtat en la presència de les dones en el món polític persisteix.

Afortunadament, gràcies a la lluita de moltes dones i al suport, també, d'homes, ja fa força anys que s'aconseguí al nostre país la igualtat en el vot. La participació com a electors és, en aquest sentit, ben justa i útil per al funcionament de la nostra democràcia, però no existeix veritable igualtat en la vida política, no es dona una igualtat real. Existeix el dret, però la realitat s'entossudeix a desmentir aquest fet, i és una greu mancança per a tot el país, no només per a les dones.

Més enllà de les desigualtats existents, el món polític es veu mancat de les moltes aportacions que suposaria una major presència de dones en aquest, en tant que ens falta el pes d'una perspectiva de la realitat, de la visió femenina de la vida i de la política. Cal igualtat en l'exercici del dret, però cal també la riquesa de la diferència. Homes i dones ho som, i el valor de la diferència és quelcom massa enriquidor. No ens podem permetre el luxe de mantenir una visió masculina de la política i del país.

La base del problema rau en la mateixa societat, en la forma d'organitzar-nos. Arrosseguem el llast del passat i costa molt desfer-nos-en. S'està produint un canvi, però encara som massa al principi. Cal un canvi en la mentalitat de tothom, homes i dones, dones i homes, i cal molt més suport en forma de polítiques socials, urbanístiques, d'infraestructures, de polítiques educatives que permetin la igualtat real, que permetin escollir la forma de vida, que permetin, doncs, una llibertat real.

Estem canviant les nostres estructures socials i familiars. La dona accedeix al món laboral, molts cops més per necessitat que no pas per voluntat, però si no es fan canvis en paral·lel, es manté el paper protagonista, quasi exclusiu, de la dona en el paper reproductiu i familiar. Continuen sent les dones, les que tenen cura dels infants, de la gent gran, dels que pateixen situacions de dependència. Aquesta és una altra assignatura pendent que cal resoldre i que cal fer-ho amb urgència. L'envelliment de la població i el dret que han de poder fer efectiu les dones d'incorporar-se i mantenir-se en el món laboral ens hi obliga.

Des del món polític cal garantir l'exercici del dret real de la igualtat de la dona. Les dones han de poder escollir individualment quin paper volen portar a terme en la nostra societat, i no, com ara, forçar-les a renunciar contra la seva voluntat, a convertir-se en superdones i a desenvolupar un doble rol que resulta insostenible per a la seva salut. No ens podem quedar de braços plegats, hem d'actuar des de les institucions i les administracions públiques de Catalunya per actuar transversalment, per ajudar a realitzar el canvi que s'està produint en els molts àmbits sobre què cal incidir.

Cal, doncs, actuar sobre la política educativa, sobre l'escola. És allí on es decideix el futur de la nostra societat, on es posen les bases de la igualtat o la desigualtat, on es

construeix la cultura, on s'aprèn a veure el món d'una manera o d'una altra, on es pot formar una ciutadania conscient que la diferència és un valor que cal apreciar i que no ha de comportar desigualtats de cap mena.

Això també hem de provar de fer-ho en la resta d'àmbits de la nostra quotidianitat, educar tothom. Potser no canviarem de cop, potser no serà perceptible, però cada detall, cada gest, permet fer un pas endavant.

Cal repensar l'organització del temps i del treball, adaptar-los ambdós al nou món, a la nova societat. Cal, potser, també, un nou discurs, repensar, tenir tots clar cap a quina societat volem anar, i, llavors, emprendre les mesures necessàries amb perspectiva global, de conjunt. Altrament, sense una integralitat i transversalitat en les polítiques encaminades a permetre la llibertat real de la dona en la nostra societat, anirem posant pedaços, però no aconseguirem encaixar totes les peces necessàries perquè la dona pugui jugar el seu nou paper social en igualtat.

Per tot això cal una major implicació de la dona en la vida política, en el que constitueix un cercle que cal transformar. Hem de passar del cercle viciós al cercle virtuós. Avui, la dona no participa com cal en política, entre altres coses pel paper absorbent que juga en el conjunt de la societat. Cal, doncs, que les dones també prenguin consciència de la necessitat d'implicar-s'hi, de participar-hi més activament, però també cal posar-ho més fàcil que fins ara, i això passa per canviar essencialment la mentalitat dels homes.

Catalunya necessita passar de la democràcia representativa a la democràcia participativa, i en aquest pas esdevé fonamental el paper de la dona. No solament no s'hi pot quedar enrere; al contrari, la dona s'hi ha de posar al davant. És objectiu d'aquesta cambra fer aquest pas, ho hem manifestat repetidament en l'inici d'aquesta legislatura, volem un Parlament obert a la ciutadania, més proper, més immediat, integrat en el nou món, on el temps i la proximitat són ja valors fonamentals en qualsevol activitat. Altrament, perdrem el pas amb la realitat.

En aquest sentit, ens proposem aprofundir l'ús de les noves tecnologies, reformar el Reglament, readaptar el paper de la nostra cambra i els mecanismes de comunicació i interrelació amb cada persona, amb cada llar. Així ha de ser el Parlament del segle

XXI, i ens fa falta que les dones hi siguin presents en igualtat amb aquestes transformacions. Aprofitem l'oportunitat; el nostre món canvia molt de pressa, la nostra societat també; no deixem passar l'ocasió per corregir el major nombre de desigualtats existents.

Vostès han posat avui damunt la taula molts temes, de gran interès, de gran importància. El nostre repte, el del Parlament, el del Govern, és posar-nos-hi a treballar, i, sobretot –sobretot–, ser efectius. Per tant, recollim aquest repte.

El que vostès han plantejat avui, en tota la seva amplitud, ens fa somiar un món lliure, un país lliure, un poble lliure, on totes les dones i els homes siguin lliures, on totes les dones i els homes tinguin els mateixos drets, les mateixes oportunitats. Posem fil a l'agulla.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)